

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 21 березня 2013 року № 12 (487)

ЗА ВІТЧИЗНУ І СВОБОДУ – РАЗОМ!

У Києві відбулася зустріч Голови Конгресу з міністром юстиції Латвії Янісом Бордансом

У п'ятницю, 15 березня, лідер Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь і багатолітній Голова КУНу Олексій Івченко зустрілись із міністром юстиції Латвійської Республіки, членом Правління партії "За Вітчизну і свободу" Янісом Бордансом.

Розмова відбулась у дружній невимушеній атмосфері. Політики обговорили шляхи співпраці своїх політичних сил, поділились досвідом політичної боротьби і поширення правих ідей в українському та латвійському суспільствах.

Степан Брацюнь після зустрічі відзначив, що Конгрес Українських Націоналістів уже тривалий час підтримує дружні відносини зі своїми латвійськими побратимами, разом перебували в Альянсі Європейських Націй (об'єднання правих політичних партій країн Європи, які є членами Євросоюзу).

"Україна, як і Латвія, долає наслідки советсько-російського колоніального минулого. Наші колеги із партії "За Вітчизну і свободу" мають серйозний політичний досвід, який варто запозичувати українським націоналістам. Так, представник цієї партії очолював латвійський уряд, кілька її членів є міністрами чинного уряду, а також обирались до Європарламенту", – зауважив Голова Конгресу.

Політики не оминули увагою питання євроінтеграції України, при цьому Яніс Борданс запевнив, що партія "За Вітчизну і свободу" сприятиме руху України в європейське співтовариство, а також допомагатиме з адаптацією українського законодавства до законодавства Європейського Союзу.

Між лідерами також було досягнуто попередніх домовленостей про подальші зустрічі активістів для запозичення досвіду партійної діяльності.

Прес-служба КУНу

ПОЗИЦІЯ

Степан Брацюнь:

"Не тільки розбудовувати, а й захищати Українську державу"

Конгрес Українських Націоналістів готується взяти участь у президентських виборах 2015 року, аби Україна отримала справжнього українського Президента.

Про це у коментарі Gazeta.ua розповів голова КУНу Степан Брацюнь.

"Нашими планами є реалізувати програмні засади Організації Українських Націоналістів, Конгресу Українських Націоналістів, що розпочала ще Ярослава Стецько, – говорить він. – Бо на сьогодні, на жаль, не зроблено з цього й половини".

Політик наголосив, що зараз в Україні спостерігається загроза втрати державності, національної української ідентичності. Тому, на його думку, необхідно докласти всі сили для того, аби "не тільки розбудовувати, а й захищати Українську державу".

Голова КУНу поділився робочими планами партії, зокрема готовністю йти на всі можливі вибори: у Київську міську раду, на довибори до місцевих рад і навіть на президентські.

"Звичайно, ми готуватимемося до виборів Президента України у 2015 році. Для цього будемо працювати з іншими політичними силами, щоб Україна отримала справжнього українського Президента", – заявив Брацюнь.

ПОГЛЯД

НА ЧИЮ КОРИСТЬ ІНІЦІАТИВА НБУ?

Володимир ПИЛИПЧУК,
академік Академії економічних наук, професор

Кожна реформа, якщо вона не завершена або здійснена без комплексного плану її проведення, чи зроблена "задом на перед", не приносить декларованих результатів і – завжди приносить негатив. Ви не знайдете жодного прикладу вдалих реформ, проведених "командою професіоналів". Жодного!

За що б не взялися "регіонали" – ефект дефективний! Достатньо згадати пенсійну, податкову, кадрову, мовну, адміністративно-управлінську, реформу правоохоронної системи, реформу "Нафтогазу" України, реформу ЖКГ, реформу БТІ, реформу курсової політики, проект реформи освіти і медицини... А "судова реформа" взагалі закінчилася повним фіаско.

Персональну відповідальність за проведення або непроведення реформ в Україні несе виключно Президент України, бо в нього вся повнота влади, більшість Парламенту, право одноосібно змінювати кадри.

В. Януковичу необхідно було б швидко розбиратися з КОЖНИМ випадком невтілення чи невдалого втілення в життя заявлених ним реформ. Адже він, не лише як Президент держави, але й як академік Академії економічних наук України, доктор економічних наук, професор мав би сам чітко уявляти їх спрямованість, суть, технологію проведення, послідовність кроків в їх реалізації, взаємозв'язок і взаємообумовленість між ними. Він і ПР прийшли до влади для того,

аби проводити реформи на "покращання" життя людей. Так обіцяли виборцям.

Закінчення на 4-й стор.

12
4 820102 210017

ОФІЦІЙНО

Повідомлення Президії Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів

Президія Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів повідомляє, що так звана конференція Дніпропетровської обласної організації КУНу, яка відбулась 16 березня 2013 року у місті Дніпропетровську під головуванням Дмитра Будима, який не є членом партії, – нелегітимна.

Відповідно до розпорядження Голови Конгресу Степана Брацюня від 22 лютого 2013 року заступника Голови КУНу Марію Олійник було призначено в.о. голови Дніпропетровської обласної організації. Тим же розпорядженням Марії Олійник було доручено провести перереєстрацію членства Дніпропетровської обласної організації та провести збори. Голові Криворізької міської організації КУНу Олександрові Мельнику та колишньому голові Дніпропетровської обласної організації Анатолієві Фурману було доручено подати допомогу Марії Олійник у виконанні цих завдань.

Крім названих осіб – Марії Олійник, Олександра Мельника та Анатолія Фурмана Голова Конгресу повноважень щодо організації та проведення зборів або конференції Дніпропетровської ОО КУНу нікому не надавав.

Крім того, Дмитро Будим разом із кількома особами вночі 17 березня напав на приміщення Дніпропетровської ОО КУНу та викрав реєстраційні документи, печатки, свідоцтва та документи на приміщення.

Заяву з цього приводу було направлено у Кіровське районне управління міліції Дніпропетровська.

Просимо взяти до уваги членам КУНу.

Президія Головного Проводу
Конгресу Українських Націоналістів

P. S.

Як уже повідомляла прес-служба КУНу, 17 березня о 21.30 четверо осіб увірвались у приміщення Дніпропетровської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів і напали на виконувача обов'язків голови Дніпропетровської ОО КУНу Марію Олійник.

Серед нападників, за словами потерпілої, виявились колишній член КУНу Дмитро Будим із Новомосковська, а також Денис Суханов, Тетяна Невська та Сергій Денисенко – також не члени Конгресу.

Після інциденту було викликано правоохоронців. Марія Олійник написала заяву про напад на неї та передала її старшому уповноваженому Кіровського районного управління карного розшуку м. Дніпропетровська Олександрові Скриннику. На сьогодні відкрито кримінальне провадження за фактом нападу та розбою, вчиненого за попередньою змовою групою осіб, поєднаною з проникненням у житло з метою заволодіння чужим майном. Марія Олійник зняла побої та визнана потерпілою. Проводяться слідчі дії для встановлення ступеня вини кожного із чотирьох нападників.

Тижневик "Нація і Держава" інформуватиме читачів про перебіг розслідування.

АКЦЕНТИ

"ДЯДЬКИ ОТЄЧЕСТВА ЧУЖОГО" – ПРОТИ УКРАЇНИ

У вівторок з трибуни Верховної Ради публічно ображено і принижено національну гідність українців. Лідер фракції Партії регіонів Олександр Єфремов, який демонстративно ігнорує українську мову, хоч і володіє нею, виголошував чергову промову російською під скандування колег, переважно зі "Свободи", які вимагали виступати українською. Цілком природне побажання народному депутатові: у парламенті країни послуговуватися її державною мовою. Не на власній кухні, не в компанії братанів, не в ресторані і не на полюванні – там розмовляйте собі хоч і на мові племені мумбу юмбу, – а в українському парламенті. Та О.Єфремов не зумів приховати свого українофобства і вдався до расистської риторики. Українців, які нагадали йому про правила пристойності та депутатську етику, він обізвав націонал-фашистами.

Ніхто з "регіоналів" не вибачився за хамство свого однопартійця. Мало того, расистська термінологія для означення українства набуває дедалі більшого поширення в середовищі "регіоналів". Нею послуговується "еліта" на кшталт Колісниченка – Єфремова, їхні мери – "тіпа" харківського Кернеса, обранці місцевих рад, як-от депутат Луганської обласної ради, який назвав українців "недорасою". Ці та їм подібні люди обзивають "нацистами, фашистами, ублюдками" всіх тих, хто, як самодостатній українець, діє відповідно до свого громадянського та національного обов'язку.

Жодного разу не приструнчив українофобів Президент! Чому ? Можливо, расизм і ксенофобія у ставленні до української нації вже стали державною політикою панівної верхівки, яка нині кермує Україною, зневажаючи її народ, мову та культуру? Їхня на те воля – стерли б з лиця землі українську націю, щоб і сліду від неї не залишилося. Втім, вони вже розпочали вівісекцію українства, а тих, хто перешкоджає їхній дикій сваволі, "нейтралізують" усіма доступними їм методами.

"Отъявленний националист, в биту разговариваєт только на украинском язикє", – це не анекдот, а цитата радянської доби з гебістських характеристик на українців. У незалежній Українській державі демократія трактується як вакханалія вседозволеності, в атмосфері якої застосовано випробуваний метод ліквідації українства шляхом його упослідження. Приниження нації – найефективніший спосіб її знищення, бо він призводить до зречення (самознищення) окремими індивідумами своєї національної ідентичності, мови, традицій через … сором. Розмовляти українською? Так це ж "нікому нє нужний язик", – лементує одіозний міністр, найперший обов'язок якого – забезпечити повноструктурне функціонування української мови, яка має обслуговувати всі сфери життєдіяльності держави. Розмовляти українською ? Як отой потворний і недоумкуватий "Віталька", що "оселився" на українських телеканалах? Соромно бути схожим на нього! А ви чули українську мову з вуст синів Президента В.Януковича або доньки Л. Кучми? Далебі, ні. Ви ще далі почуваєтеся українцем? Мало вас знищували НКВД і гестапо (це вже з рефлексій комуністів)!

"Дядьки отєчества чужого" зневажають українців за те, що вони ще понад 20 років тому не зуміли твердо заявити про свій намір будувати національну державу, основою якої є українська мова, культура, відтворення національної ідентичності. Нас ігнорують тому, що в своїй державі ми допустили існування компрадорської буржуазії, мільярдні статки якої обслуговують спрямовані проти українців проекти, в результаті чого ми втратили інформаційно-культурний простір. Зрештою, знущаючись, нам нахабно сміються в очі, бо знають: українці не почуваються господарями на власній землі.

Всяке терпіння має межу. Врешті воно може досягнути апогею. І усвідомлення реального назрівання ситуації, коли "навіть жінки з рогачами пішли в гайдамаки", навряд чи надихнуло б на ксенофобію і расизм навіть найзатятіших українофобів.

Марія БАЗЕЛЮК

НАША СЛАВА НЕ ВМРЕ, НЕ ПОЛЯЖЕ

У ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ІВАНА МАЗЕПИ

Київська міська організація Конгресу Українських Націоналістів разом із партнерами по ГР "Українська Патріотична Альтернатива" провели мітинг, присвячений гетьману України Іванові Мазепі, повідомляє прес-служба КУНу.

У Києві, на площі Слави, де, відповідно до Указу Президента України 2005–2010 років Віктора Ющенка, мав би стояти пам'ятник Іванові Мазепі, патріотичні сили тимчасово встановили погруддя легендарного гетьмана.

Мітинг розпочався із покладання квітів до погруддя та виконання Гімну України. У своїх промовах представники партій та громадських організацій вимагали від столичної влади виконання Указу Президента Ющенка.

На мітингу виступив голова Київської МО КУНу, якого нещодавно було обрано й головою ГР "УПА", Юрій Шепетюк. Він привітав усіх присутніх "мазепинців" із подією. "Ми щороку будемо встановлювати тут погруддя Мазепи, доки не постане справжній пам'ятник". Юрій Шепетюк презентував прапор ГР "УПА" і розповів про ідею, яку несе цей стяг, – боротьба за Українську державу.

Голова Секретаріату Головного Проводу Конгресу Володимир Манько сказав: "Крім політика, гетьмана та державного діяча, Іван Мазепа мав іще кілька іпостасей – реформатора та мецената. Він проводив вдалі соціально-економічні реформи, які, зокрема, були спрямовані на зменшення розриву між заможними та бідними козаками. Іван Мазепа не допустив в Україні кріпосного права. Значні кошти він скеровував на культуру. Відбудовував такі перлини української архітектури, як Києво-Печерська лавра та Софійський собор".

На мітингу виступили також Віктор Ґорбач, Сергій Вутке, Галина Яблонська, Ольга Бігус, Віталій Матяш, Микола Нестерчук.

Під час мітингу активісти збирали підписи щодо встановлення пам'ятника Іванові Мазепі на площі Слави у Києві.

Постать гетьмана Івана Мазепи "*привертала увагу таких видатних діячів європейської культури, як Байрон і Вольтер, Гюго та Дефо, Ліст і Словацький,* – пише письменник Сергій Борщевський (УМ, ч. 42) – *Згадаймо його в цей день і ми. І пошлімося на один цікавий документ, але писаний не самим гетьманом, а... доносчиком Василем Кочубеєм близько 1704 року, тобто задовго до Полтави: "Дружбу завівши з бусурманами, аби за своїм хитрим замислом, забачивши догідний час, могти відлучити від великодержавної вашої царської величності правиці Малу Росію..." Це про нинішніх загонщиків України до Митного союзу написав я епіграму:*

Очам вже бачити нестерпно,
Вже вухам слухати набридло,
Як люб'яться московське стерво
І наше бидло.

Але ж епіграма ця дотична і до Кочубея, і до багатьох інших..."

ВТРАТИ

У СКОРБОТІ СХИЛЯЄМО ГОЛОВИ

Київська міська організація Конгресу Українських Націоналістів висловлює щирі співчуття заступникові голови КМО КУНу, голові Деснянської районної організації Івану Слабеняку з приводу смерті його матері.

У цей сумний день схиляємо в скорботі голови разом із нашим побратимом і його родиною.

Вічна пам'ять!

Київська міська організація КУНу

СУМУЮЧИ, ПРОЩАЄМОСЯ

16 березня, на 90-му році життя, відійшов у засвіти, після важкої довготривалої хвороби, член ОУН та вояк УПА з 1942 року, Микола Васильович Бойко.

З 1992 року – член КУНу. Все своє свідоме життя друг Микола віддав боротьбі за незалежну Україну та на розбудову Української держави. Друзі з КУНу щиро сумують з приводу тяжкої втрати та висловлюють співчуття родині померлого.

Спіть спокійно, друже Миколо, і нехай наша українська земля буде для Вас легкою. А Господь Бог нехай поселить душу Вашу у місці світлому і квітучому, там, де праведні спочивають. Ми пам'ятатимемо Вас…

Вінницька ОО Конгресу Українських Націоналістів

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Ярмолінський Олег	(067) 702-63-37
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

НА ПУЛЬСІ

ТВОРЦЕМ РЕВОЛЮЦІЇ ЗАВЖДИ БУВ НАРОД

Ольга ДМИТРЕНКО

Парламентська опозиція оголосила курс на народне повстання і початок революції. 14 березня п'ятитисячною маніфестацію у Вінниці розпочато всеукраїнську опозиційну акцію "Вставай, Україно!" Наступного дня народне віче за участю тисячі осіб відбулося в Ужгороді, а 16 березня у Львові опозиційні лави – понад шість тисяч учасників – пройшли ходою від пам'ятника Іванові Франку до пам'ятника Шевченкові, де й відбулося віче. Цього тижня в акції оголошено перерву: запрацював парламент. Чи ж заповідається в Україні на революцію?

Як свідчить історичний досвід, революції ніколи не розпочиналися з ініціативи політичних партій чи їхніх лідерів. Творцем революції завжди був народ. А якщо хтось досі сприймає події жовтня 1917 року в Петрограді за "Курсом історії ВКП(б)", трактуючи їх як Велику жовтневу соціалістичну революцію, а не більшовицький переворот з трагічними наслідками для цивілізації, то дурманом ідеологічних збочень аж ніяк не уражені лідери парламентської опозиції. Можна ще зрозуміти їхнє бажання очолити "революційний порив мас" – це завжди робили професійні революціонери. Але ж у дійсності реального "пориву" нема – поки що. Як, до речі, й професійних революціонерів.

За результатами проведеного фондом "Демократичні ініціативи" і Київським міжнародним інститутом соціології опитування – чи готові українці взяти участь у мітингах і демонстраціях у разі їх проведення – 18,1 відсотка респондентів відповіли "скоріше буду", 10,4 відсотка – "обов'язково буду". Проте готовність – ще не участь. Бо якщо орієнтуватися бодай на тих, що обіцяли "обов'язково прийти", то кількість маніфестантів мала би бути (навіть з поправкою на негоду) принаймні в 10-15 разів більшою.

Народний депутат України попередніх скликань Тарас Стецьків вважає, що люди мають почути від опозиції конкретні "меседжі", з якими пропонується вийти на віча. "Опозиції потрібно оголосити основні вимоги, під якими вона збирається виводити людей на вулиці, – каже політик. – А взагалі несерйозно кидати в ефір слова про якесь народне повстання. Уявіть, що ми б у березні 2004 року оголосили, що готуємося до Помаранчевої революції. Хто б на нас серйозно подивився? Такі речі не оголошуються на мітингах, на які прийшло дві-три тисячі осіб, а серйозно готуються – технологічно і ідейно". Народне повстання, зазначив Т.Стецьків, "треба не оголошувати, а реально проводити".

Не секрет, що таких талановитих організаторів і ідейних натхненників у лавах нинішньої парламентської опозиції знайти не просто. Фракцію "Батьківщина" старанно " зачистили" від яскравих і досвідчених політиків ще на етапі формування виборчих списків і розподілу мажоритарних округів, замінивши їх скоробагатьками на кшталт "тушок" Табалових. (Утім, поведінка лідера Об'єднаної опозиції нині часто скидається на імітацію опозиційності. Приміром, чим можна пояснити мляві протести "Батьківщини" на позбавлення депутатського мандата Сергія Власенка?) ВО "Свобода" має дієздатний і рішучий "особовий склад", але йому ще треба набиратися досвіду організації всенародного зрушення. В "Ударі" є самодостатні політики – особистості, які, на мій погляд, мусять насамперед докладати зусилля для політичного "шліфування" свого лідера: він має потужний потенціал і шанси на політичне майбутнє завдяки своїй європейськості та непричетності до корупційних схем, та йому ще треба "збагатити" себе історичними знаннями та духовними цінностями українського народу – притаманностями, необхідними державному діячеві.

Схоже, перший похід у народ спонукав лідерів опозиції зробити висновки. Так, у Львові Арсеній Яценюк уже говорив про те, що вони прийшли "відробляти голоси", зустрічаючись із виборцями. Народні віча за участю парламентської опозиції – річ корисна. Проте, судячи з останніх подій у парламенті, на барикади, схоже, таки доведеться іти. Необов'язково під проводом лише лідерів парламентської опозиції. Ніхто не має монополії на патріотизм.

Під час маніфестації у Львові.
Фото М. П'єцух

НА СКРИЖАЛЯХ ПАМ'ЯТІ

ЗГАДАНО ІСТОРИЧНУ ПОДІЮ

З нагоди 1025-літнього ювілею Хрещення Руси-України Львівська ліга українських жінок запропонувала звернути увагу на важливі віхи історії Української Церкви.

У березневі дні згадуємо подію, яка відбувалася 8-10 березня 1946 року і мала важкий вплив на життя Церкви й народу.

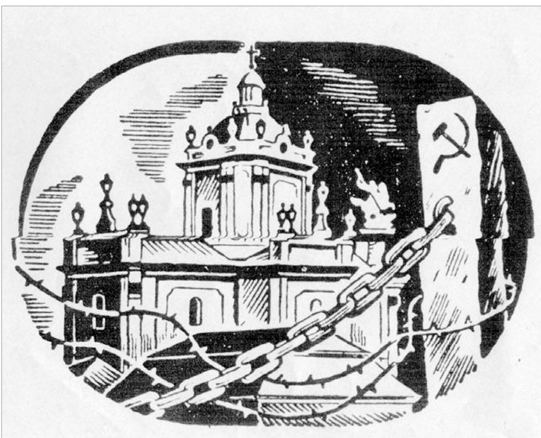
Отож, 9 березня ц.р. у залі Музею історії релігії відбувся спільний захід Інституту історії Церкви, Ліги українських жінок та Музею історії релігії – культурно-просвітницький вечір пам'яті про Львівський псевдособор 1946 року та його наслідки.

Присутніх від імені Преосвященного Владики Венедикта привітав і поблагословив о.Юрій Васьків.

Про те, ким було задумано, як готувався і відбувся Львівський псевдособор, що став апогеєм трагічних подій для Української Греко-Католицької Церкви, проголосивши її ліквідацію, розповіла кандидат історичних наук, виконувач обов'язків директора Інституту історії Церкви Українського Католицького Університету Світлана Гуркіна.

Було продемонстровано слайди із кінохроніки собору 1946 року та короткий документальний фільм "Псевдособор на Святоюрській горі".

Як війна проти УГКЦ відбилася на долях людських, зокрема на долях священичих родин, розповіла менеджер Інституту історії Церкви зі зв'язків з громадськістю, завідувач музею Йосипа Сліпого Ірина Коломиєць.

Голова Львівської міської Ліги українських жінок Лідія Купчик, яка багато уваги приділяє плеканню історичної пам'яті, зокрема історії Української Церкви в ХХ столітті, навела конкретний приклад мучеництва отців Володимира і Романа Лисків, наголосивши, що їхній мартиролог був типовим для галицького священства.

Зворушливо звучав уривок із поеми "Романе, де Ти?" сестри священномученика Романа Лиска Володимири Лиско-Купчик у виконанні студентки Національного лісотехнічного університету України Христини Голиш.

Тепло присутні зустріли дочку Блаженного священномученика Романа Лиска Звениславу Карпяк, його внучку Віру Бронзей та правнучку Софію Бронзей, яка подарувала присутнім своє соло на флейті.

Весь вечір супроводжувався чудовою музикою, яку дарувала присутнім відома талановита музична родина Юрія, Лесі та Даниїла Остюків.

Надзвичайно проникливу й щиру "Молитву за народ" (муз. В.Кваснєвського, сл. М.Гатали-Кваснєвської) виконала учениця Дитячої музичної школи №8 бандуристка Ірина Поломана.

У канву гідного вшанування історичної пам'яті про долю Української Церкви гарно вплелася розповідь керівника проектів із зв'язків з громадськістю видавництва "Місіонер" Марії Городечної, яка розповіла про подвижницьку працю на ниві історичної пам'яті й плекання духовності видавництва "Місіонер" та його вагомі здобутки, з яких можемо черпати багаті знання та надихаючу силу духу.

Заключним, могутнім і надихаючим, акордом вечора стали духовно-патріотичні промови-настанови всечесних отців Зиновія Хоркавого та Віталія Дуткевича.

Ведучою урочистого дійства була членкиня Ліги українських жінок Любов Шумська.

Отак спільно, вдумливо й побожно львівська громада згадала вагому сторінку історії Української Греко-Католицької Церкви, яку совєтська влада жорстоко нищила, проте не змогла знищити. УГКЦ жила в підпіллі, і не лише жила, а й діяла, розвивалася і явила світові величний феномен стійкості й незнищенності, рівних якому світ не бачив.

Переглянувши одну сторінку нашої історії, такої драматичної і доленосної, ми повинні знову й знову задуматися над сьогоденням і над нашими у ньому обов'язками. Цьому добре посприяв проведений вечір пам'яті.

Лідія КУПЧИК, м.Львів

ОСОБИСТА ДУМКА

"ТИ ЗНАЄШ, ЩО ТИ – СТУС? ТИ ЗНАЄШ ПРО ЦЕ ЧИ НІ?"

Чи зобов'язує людину прізвище? Чи накладає це якісь обмеження на особу, якій долею і фактом народження випало носити відоме прізвище? Моя відповідь на обидва запитання – так. Допускаю, що хтось думає інакше, і, зрештою, діє інакше.

Я не претендую на те, щоб оцінювати якусь людину, бо жодні оцінки не є вичерпним мірилом будь-кого. Людина, якщо вона притомна в широкому сенсі цього слова, має бути самомірилом і пам'ятати Симоненкові слова: "Ти знаєш, що ти – людина? Ти знаєш про це чи ні?". Та й не буду моралізувати, але мені якось неприємно, що людина з прізвищем "Стус" недавно очолила на 4/5 російськомовну письменницьку організацію.

Мова – про Дмитра Стуса і Всеукраїнську творчу спілку "Конгрес літераторів України", створену в січні, а зареєстровану на початку лютого 2007 року. Нагадаю, що прем'єр-міністром тоді був не хто інший, як В.Янукович. КЛУ має свій орган – "Література і життя"/"Литература и жизнь". Така "двомовна двоязикість" відповідає статутові спілки і, вочевидь, переконанням її керівника.

Один факт може бути випадковістю, але якщо їх більше, це вже певна тенденція. Так-от, у 2010 році Дмитро Стус став членом гуманітарної ради при новому Президенті України. У вересні 2011 року він звернувся до європейських політиків з відкритим листом, фактично, на захист Президента В.Януковича і подав це "в обгортці" захисту України. Мовляв, "мою державу" роблять "козлом відпущення" за те, що судять колишнього прем'єр-міністра, яка разом із Лазаренком створила борг, і тепер його треба віддавати з бюджету, "відбираючи кошти у дітей і хворих".

До речі, через кілька місяців після оприлюднення відкритого листа вірний міністр Ганни Миколаївни і Віктора Федоровича Михайло Кулиняк призначив Д.Стуса Генеральним директором Національного музею Тараса Шевченка.

До цьогорічних Шевченківських днів у музеї виставили картину, яку чимало відвідувачів оцінили як відверту провокацію. Відкритий лист Д.Стусу одного з шанувальників творчості Тараса Шевченка наводжу нижче:

"Я, Волинець Олександр Опанасович, 9 березня після урочистого мітингу, присвяченого роковинам Тараса Шевченка, вирішив завітати до музею ще раз переглянути чудові картини видатного українця. Я відвідав 2-й поверх і на початку огляду серед поважних мистецьких творів побачив полотно художника М. Прокопенка, що називається "Пророк України". Мене вразив художній несмак картини і шокуючий підпис. Я вважаю, що розміщення такого твору, такої гидоти – образа для мене та всіх українців, що шанують мистецтво Тараса Шевченка. Такий твір за стилем та виконанням доречний для арт-галереї Пінчука. Прошу терміново зняти згадане полотно-образ під назвою "Пророк України".

До речі, як повідомив В.Коваленко, 12 березня лауреат Шевченківської премії, художник Феодосій Гуменюк оцінив цю "картину" як таку, що не має жодної художньої цінності. Про це він сказав директорові. Але, прикриваючись рішенням науково-методичної ради, комерційною необхідністю, і "нестандартним баченням Тараса Шевченка художником", Дмитро Стус категорично відмовився зняти цю скандальну картину.

Тарас МАРУСИК

ПОГЛЯД

НА ЧИЮ КОРИСТЬ ІНІЦІАТИВА НБУ?

Володимир ПИЛИПЧУК,
академік Академії економічних наук, професор

У практиці діяльності Януковича та команди ПР лозунг "Покращення життя вже сьогодні" замінено на важкі реалії – "Погіршення з кожним днем"!

На початку березня НБУ вийшов з новою ініціативою – обмежити розміри готівкових розрахунків у державі сумою в 150 000 гривень. І ніхто в Україні не зробив жодних зауважень. Я свої зауваження направив в НБУ 7 березня. Сьомого, 8-го, 9-го березня і сьогодні, – 10-го березня, аналізую коментарі експертів. На сайтах, радіо і телебаченні читаю і чую лише одне "одобрям-с"! Ніхто не бачить "підводних каменів" нововведення.

Пам'ятаю, що лише я один виступив проти девальвації гривні як процесу, який немає під собою ні економічних, ні юридичних підстав. Мій одинокий голос прозвучав, як голос волаючого в пустелі, бо всі погоджувалися – гривню треба знецінювати. Але мій голос дав результат – спекуляції зі знеціненням гривні тимчасово притихли. Сподіваюся на такий же ефект і тепер. Тому і сів за написання цієї статті. Всеосяжне "одобрямс" мене, як науковця, не влаштовує.

Наперед застерігаю, що особисто я, як економіст, "за" введення безготівкових розрахунків. І навіть не від 150 тисяч гривень, а від п'яти- дев'яти, але при нормальній владі і коли правило поширюватиметься абсолютно на всіх, без винятку, а не лишень на опонентів влади чи на аполітичних громадян. Бо "прихильники" влади обходять не лише постанови НБУ, але й закони.

Наприклад, не де-небудь, а в Києві існує ціла мережа магазинів, що відверто торгують без касових апаратів, тобто для них облік виручки і сплата податків – річ віртуальна, не обов'язкова. Бо власники згаданих магазинів – "регіонали". У Києві армія валютників-мінял, що вільно, без податків здійснюють валютно-обмінні операції. Купа "фірм-одноденок", що існують місяцями, а то й роками і переводять безготівкові кошти в готівку. Чому НБУ цього не бачить? Орендарі місць на ринках платять готівкою непомірні побори "за місце", і власники ринків не видають їм фіскальних документів. А це до десяти мільярдів гривень лише в одному Києві. Податкова і НБУ цього не бачать чи не бажають бачити?

Повторюю, що особисто я, як економіст, "за" введення безготівкових розрахунків. Але за умови, що банківська комісія за перерахунок грошей не буде служити меті збагачення банків і не обдиратиме населення. Тобто, коли її розмір буде нормативно обмежений ставкою не вище 0,1 відсотка від суми розміру платежу. А конкуренція банків "за клієнта" буде йти на зниження ставки комісії від зазначеного розміру в 0,1 відсотка. НБУ в проекті постанови не обмежує комісію банків. А сьогодні комісія становить від 0,5 до 1,5 відсотка від суми платежу.

Тобто громадянин, купивши однокімнатну квартиру вартістю в 400 тис. гривень, вимушений буде "подарувати" банку від двох до шести тисяч гривень? Купивши двокімнатну за 700 тис. грн., мусить "подарувати" банку від 3,5 тис. грн. до 10,5 тис. грн. Купивши трикімнатну за мільйон гривень, "подарує" банку від 5 до 15 тисяч гривень. За що? Що витрати банку по перерахуванню коштів становлять таку суму? Чому громадянин повинен платити 6-10-15 тисяч гривень лише за перерахунок коштів? Відповідь проста: тому що власниками банків є члени і прихильники Партії регіонів!

Мої опоненти мені можуть закинути, що, мовляв, на Заході такі ставки є цілком прийнятними. Відповідаю.

На Заході середня зарплата в 10-15 разів вища, ніж у нашій країні. Витрати на харчування не перевищують 10 відсотків від заробітку (у нас доходять до 80 відсотків), автомобілі на 30 відсотків дешевші, купівля аналогічного українському житла на 15-25 відсотків дешевша ніж у нас, їхні ліки наші фармацевти продають в 10 разів дорожче ніж у них. Комунальні послуги в них не перевищують 15 відсотків від заробітку.

Якщо хочете повністю повторити західні стандарти, то спочатку почніть запроваджувати західні стандарти оплати праці.

Наші банки декларують рентабельність до 5-15 відсотків, чому ж тоді безготівкове перерахування коштів громадян при купівлі житла (авто) має відбуватися з рентабельністю в 1000-3000 відсотків?

А хто в Україні купує такі квартири – олігархи? Ні, вони вже дано побудували замки для себе, своїх дітей та онуків. І не лише в Україні. Так проти кого спрямоване нововведення НБУ – проти багатих чи проти решти населення України? Та ж сама ситуація і з авто. Менше, ніж за 150 тис. грн. можна купити лише китайський мотлох та деякі марки імені Васадзе. Всі інші більш-менш пристойні іномарки – вартістю від 150 тис грн. А це означає удар по середньому класу. Публікації в пресі засвідчують, що олігархи ввозять свої мільйонні бентлі й мазераті, не сплачуючи навіть митних зборів і податків...

Тобто я повірив би в щирість намірів НБУ, якби в проекті постанови було вказано: "Комісія банку становить 0,1 відсотка від перерахованої суми, але не більше 200 (300, 400) гривень".

Я "за" введення безготівкових розрахунків, коли за затримку зарахування коштів на рахунки отримувача більш ніж на три години від моменту їх внесення, банки платитимуть пеню платнику коштів у розмірі 0,1 відсотка від суми платежу за кожну годину прострочення платежу. Платитимуть в обов'язковому порядку. Тобто, достатньо пред'явити суду платіжку з часом платежу і копію отримувача про зарахування коштів на його рахунок, як сума пені буда списана з банку в той же день на користь платника. І зарахована банком на рахунок платника в день надання банку рішення суду. Або й списана в безспірному порядку. В разі, якщо банк не виконає рішення суду, – ставка за прострочення потроюється.

Сьогодні пенсію неможливо отримати протягом двох днів з моменту її перерахування Пенсійним фондом банку. І банк, що два-три дні "крутить" згаданими коштами, не виплачує їх пенсіонеру – і ніякої безспірної пені не передбачено. А чому такі положення не передбачені постановою НБУ, доповненнями до законів України? А тому що власниками банків є члени і прихильники Партії регіонів!

Я "за" введення безготівкових розрахунків, коли буде ліквідований цинічний розбій банків, за яким кошти перераховані платником не "доходять" до отримувача. В результаті платник не отримує ні коштів, ні товару, за який їх перерахував, а довго і безплідно судиться з банком і несе при цьому судові витрати. Особливо це стосується платіжних карт, з яких "пропадають" кошти, а банк не несе жодної відповідальності.

НБУ не може вибірково "закручувати" гайки – лише для платників, а має їх "закрутити" і для банків, впровадити чіткі правила поведінки банків і конкретну їхню фінансову відповідальність. Тоді я "за" введення НБУ безготівкових розрахунків. Якщо платник матиме таку ж доступність до власних коштів, як і банк до коштів платника. І матиме рівну вигідність від доступності. "Назбирати" на поточному рахунку суму в 150 тис. грн. (при середній зарплаті в 3 тис.грн.) пересічному громадянинові не просто та й не вигідно, тому він вільні кошти розміщує на депозитних рахунках. А коли приходить можливість вигідної покупки, то власник потрібної суми, що розміщена на депозитних рахунках, не може нею ж скористатися без розриву депозитного договору і без відповідних втрат.

У всьому цивілізованому світі для здійснення покупки можна скористатися швидким кредитом під заставу депозиту за півгодини-годину з моменту виявлення бажання власника депозиту. В нас кредит під заставу депозиту оформляється три-чотири тижні (а вигідна покупка за цей час "втече"). А громадянам після 65 років кредити видавати заборонено взагалі, навіть якщо сума кредиту втричі перевищує суму його ж коштів на депозиті цього банку. Це, між іншим, вид дискримінації. Вікової. Різновид сталінського"Пораженія в правах". Це злочин. Але ніхто відповідальності за це ще не поніс! Та й обсяги кредитування від цього суттєво зменшуються.

Не секрет, що при однаковій зарплаті в 60-річної людини акумульованих коштів більше, ніж у 25-річної. Тобто перший міг би й кредитуватися активніше. Якби..., якби не "правила" української банківської системи... Чому такі правила? Бо олігархи ПР не мають жодних проблем з платежами, а ПР хоче створити додаткові проблеми для середнього класу і нажитися на них.

Я "за" безготівкові розрахунки в гривні в разі, якщо б люди вірили НБУ, якби НБУ не був постійним провокатором дестабілізації ситуації з доларовими рахунками, з доларовими збереженнями громадян, з курсовою політикою....

Основна проблема впроваджень будь-яких новацій, ініціатором яких є НБУ, в тому, що громадяни не вірять НБУ. Уявіть собі ситуацію. Людина планує купити будинок чи автомобіль, маючи доларові заощадження. Вона конвертує долари в гривню за існуючим на день конвертації курсом і кладе гривню на поточний (розрахунковий) рахунок. Поки йде перевірка будинку на юридичну чистоту, оформлення документів – НБУ обвалює гривню на 5-10 відсотків... І кошти громадянина стають на такий же індекс дешевшими, доларів в неї більш немає, щоб доплатити різницю ...і що тоді? Покупка зривається, бо продавець не погоджується прийняти суму платежу за старим курсом, кошти обезцінюються, а знову купити долари – повторна втрата... Хто нестиме відповідальність? НБУ, Арбузов, Соркін? Та нізащо.., вони ж "команда"... професіоналів.

Наступна ситуація. Людина продає житло з метою купити інше (більше чи менше). Продає за безготівкову гривню, кошти кладе на картковий рахунок, а НБУ після цього обвалює гривню – кому потрібні будуть "фантики" ? А якщо період продажу – покупки збігається в часі зі сплатою податку (на продаж), то після сплати податку в людини – ні нового житла, ні грошей... Тому, якщо НБУ не планує черговий раз обідрати громадян на користь банків і їхніх власників, то доки НБУ не може дати гарантії щодо стабільності гривні, треба тимчасово дозволити громадянам саме вартісні покупки (вище 150 000 грн.) здійснювати і в гривні і в доларах. Хто вку валюту має. Громадяни не повинні втрачати на курсовій різниці! А НБУ не повинен на них перекладати потенційні втрати через нездатність НБУ гарантувати стабільність національної валюти.

Кажу це як один з "батьків гривні" і категоричний прихильник внутрішніх розрахунків лише в національній валюті. Коли ж НБУ стане реально нести перед громадянами конкретну фінансову відповідальність за їхні втрати від нестабільності гривні, коли гарантуватиме стабільність національної валюти, лише тоді можна буде знову повернутися до розрахунків за вартісні покупки лише в національній валюті.

Згадана постанова спрямована і проти малого та середнього бізнесу, оскільки значно ускладнить розрахунки між фізичними особами – суб'єктами підприємницької діяльності, знизить мобільність їх коштів і збільшить витрати на трансакції. Тобто призведе до зростання банкрутства в цьому середовищі.

На чию користь постанова НБУ? На користь банків і на збиток громадян.

Щоб громадяни акумулювали кошти на розрахункових рахунках, а не на депозитних. Тобто спрямована на зменшення доходності громадян і збільшення доходності банків. Бо банки платять набагато нижчі відсотки громадянину за розміщення його коштів на розрахункових рахунках, ніж на депозитних. Але кредити видають за однаковими ставками – незалежно від того, які джерела коштів для цього використані – депозитних чи розрахункових рахунків.

Яка мета проекту постанови НБУ? Загнати гроші населення і їхні перерахунки під контроль в свої банки і обдерти населення. Збагатити небідні банки та нотаріусів чи навести порядок в розрахунковій системі України?

Якщо останнє, то постанову слід доопрацювати в указаному вище напрямі. Якщо мета – навести порядок і контроль за відмиванням грошей, тоді слід спочатку: перевірити всіх нинішніх і колишніх міністрів, депутатів, працівників адміністрацій і правоохоронної системи, олігархів, доларових мільйонерів і мультимільйонерів і членів їхніх сімей, запитати, звідки в них кошти на дорогі будинки, авто, літаки, яхти, джерела їх походження, чи сплатили вони податки з коштів на які все це було куплено, в яких обсягах. У випадку виявлення порушень – застосувати передбачені чинним законодавством санкції. Далі – перевірити всі акти продажі названими категоріями громадян фабрик, заводів, банків, теле-радіо компаній, тобто всіх бізнесів і часток у них, і чи сплачені в казну належні податки. У випадку виявлення порушень – застосувати санкції. Наступне – перевірити всі експортно-імпортні операції, особливо ті, трансакції яких відбувалися через офшори, на предмет неповернення валютної виручки, застосування трансфертних цін і повноти сплати податків. Саме там відбуваються наймасштабніші "відмивання" коштів, розміром, дуже чутливим для наповнення бюджету. Є порушення – застосувати санкції. Насамкінець, запровадити пропоновані мною обмеження для банків і правила гри, та підвищити законодавчо їх відповідальність перед власниками коштів, забезпечити надійність збереження коштів на розрахункових картках і відповідальність банків за їх втрату внаслідок ненадійного захисту.

І лише після цього (або бодай – паралельно) взятися за розрахунки середнього класу і поодиноких громадян, які ще купують будинки та авто, і запровадити постанову НБУ, що аналізується в цій статті.

У згаданій редакції постанова є не системною та некомплексною. Не охоплює розв'язання всіх суміжних проблем і не може бути прийнятою без суттєвого доопрацювання, якщо команда Януковича бажає добитися задекларованих (в пояснювальній записці) цілей. Якщо ж буде прийнята в запропонованому вигляді, то поповнить цвинтар попередніх реформ, але добряче обдере всіх простих людей, що планують купити житло, чи авто, обдере мілких та середніх підприємців.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

НА СПОЛОХ!

"КОД" ПУТІНА–МЕДВЕДЧУКА

Петро МАСЛЯК

Очевидним фактом сучасності у сфері державного управління є той, що кадрові працівники спецслужб, якщо вони починають керувати державою, працюють у соціально-економічній сфері вкрай неефективно. Вони здатні діяти або заборонами всього чого можна і не можна, або ж спецопераціями. У будь-якому з цих напрямів або в їх поєднанні все може мати лише тактичний виграш і завжди має програш стратегічний. У багатьох демократичних країнах діє негласна заборона працівникам спецслужб обіймати керівні посади в суспільстві. Вони консультують перших осіб у державі, інформують їх, пропонують ті чи інші тактичні рішення, але майже ніколи самі стратегічних рішень не приймають. У Радянському Союзі раз забули про це і за Юрія Андропова запропонували вихід з глибокої кризи, куди стрімко скочувалася країна, не в нових соціально-економічних проектах, а в тому, щоб ловити людей, яким нічим було зайнятися на роботі і тому вони вистоювали величезні черги за будь-яким життєво необхідним товаром. Або влаштовували облави в кінотеатрах на денних сеансах, чи навіть у лазнях. Людина, яка має реальну роботу, ніколи не піде в кіно замість неї. Хіба не так? Але в Андропова навіть цього не розуміли. Винне кіно, а не невміння влади ефективно виконувати свої обов'язки.

Точно така ж ситуація нині в Росії, і її, з допомогою агентів російського імперіалізму, намагаються насаджувати і в Україні. Країну розкрадають уже не мільярдами, а трильйонами не якісь там "прокляті америкоси", а нібито найбільші патріоти Росії. І зимову Олімпіаду в Сочі, де зараз понад 20 градусів тепла (в цей час через рік вона буде відбуватися), додумалися проводити не "грузинські шпигуни", а все ті ж хлопці, яких ще Лермонтов називав "І ви мундири голубиє і верноподданий народ". Нічого не змінилося, крім зовнішнього антуражу в цій країні.

Так ось. Візьмемо для прикладу хоча б "бігморди" з назвою "Український вибір", якими вже декілька місяців рясніє Україна. Подібні речі описуються як класичний приклад у відповідних підручниках і службових інструкціях спецслужб. Будь-який більш-менш кваліфікований психолог назве такі "бігморди" інструментом (психологічною зброєю) протяжної дії на громадян. Придивіться пильніше. "Український вибір" чомусь виконаний в кольорах російського, а не українського державного прапора. Спочатку декілька місяців висіли "бігморди", в яких стверджувалося, що вибір робить за нас не влада, а ми самі. Але що це за вибір, не повідомлялося. Аж ось нарешті "роздуплилися". В один день всі рекламні плакати змінилися і тепер повідомляють, що на те, що цим вибором є злощасний Митний союз. Ну просто класика операції іноземних спецслужб на території України. Класика! Задіяне зорове сприймання і постійне "крапання" на підсвідомість найактивнішої частини населення. Для цього, наприклад, у Києві "бігморди" розмістили на ескалаторах метро. Чи піднімаєшся по ескалатору, чи опускаєшся, тебе по дорозі відповідним чином "оброблюють". Коротко всі ці речі звуться кодуванням на рівні підсвідомості.

А що ж в цей час робить наша опозиція? Розвісила вуха. Де ваша, хлопці, і подекуди, дівчата, контрпропаганда, де ваші політтехнологи? Де все це? Розумію, що спецслужби ворожих держав діють у нас, як у себе вдома. Куди і на що йдуть гроші українських платників податків невідомо. Але якби у нас хоча б щось своє українське було, я маю на увазі владу і опозицію, то достатньо було б розмістити бодай одного плаката з таким умовним текстом: "Митний союз – це шлях наших дітей і онуків на бойню на Північному Кавказі". І все. Або ще так, приміром: "Хто пропагує союз з Росією – той смертельний ворог ваших дітей і онуків". Ні для кого ж не секрет, що будь-який союз з Росією закінчувався масовою загибеллю українських хлопців у чисельних "переможних" війнах російського імперіалізму. Якщо у вас є комп'ютер і він підключений до Інтернету, самі переконайтеся у справедливості цих слів. "Попорпайтеся" на сайтах райдержадміністрацій російський районних центрів з глибинки і ви побачите,що кожний день туди з Північного Кавказу приходять домовини. Про це ніхто в Росії не пише, бо вся інформація заблокована. А після прийняття відповідних законів "клєвєтать" про загибель російських хлопців "ні за цапову душу" вже ніхто не насмілюється.

Запорукою того, що за останні 20 років жоден український хлопець не загинув ні в Чечні, ні в Дагестані, ні в Інгушетії, ні в Кабардино-Балкарії, ні в Карачаєво-Черкесії, ні в Татарстані, ні в Башкортостані є Незалежність України. Недаремно нещодавно прорвала істерика одного російського діяча, який верещав, що треба переселити 7 млн. українців до Сибіру і Далекого Сходу. А уже звідти їх відправлять на війну. В Росії зараз ніхто служити в армії не хоче. Немає кому служити на Північному Кавказі. Ось ворожі спецслужби і проводять чергову спецоперацію з промивання мізків українців.

Люди! Будьте пильні! Раз і назавжди зробіть вибір на користь своїх дітей, онуків, братів, батьків, коханих. Саме в цьому і має бути нинішній український вибір. За іншого вибору на користь Росії дуже скоро ваших дітей почнуть присилати з Північного Кавказу і Поволжя в цинкових домовинах, як присилали з Афганістану. І ви будете мовчати так само, як мовчали тоді. Хіба не так?

ОКРЕМА ДУМКА

ШОВІНІСТИЧНО-НАЦИСТСЬКА ІНЕРЦІЯ ТА ЇЇ ПРИЧИНИ

Дарій СВІТЛИЙ

Весь світ бачить явище: коли українці, московити, французи чи представники будь-якого іншого народу приїжджають в Італію, Грецію, Єгипет.., вони не вимагають, щоб їх там місцеві чиновники і населення обслуговували українською мовою, московитським "язиком", французькою мовою – відповідно. Не вимагають і не просять, приїжджаючи на екскурсію, на заробітки чи й на постійне проживання. Тобто поводяться чемно, і самі активно, у доступний для кожного спосіб, по змозі, вивчають державну мову країни свого перебування. Така поведінка є природною, людською.

Та не так поводяться московити і деякі інші помосковлені люди в Україні, ставши її громадянами.

Здавалося б, рік 1991 – рік відновлення Самостійної Української Держави і визнання її світом, мав би бути рубежем зі змістом: для свідомості всіх, хто не є українцями (не з українською мовою на устах, не з українськими традиціями та менталітетом, будучи навіть інонаціональним за походженням), мав стати для них роком "переїзду" в іншу державу і, відповідно, роком зміни їхньої поведінки; з попередньої москвинсько-окупантської на людську, культурну. Моральним спонуканням до такої зміни поведінки мало бути розуміння очевидних процесів винищення московським окупаційним режимом усього українського в Україні з метою повної асиміляції українства "в русскій мір", раніше його називали "новой істарічєской общностью". Адже ж неповерненці до своїх національних батьківщин відчували і переживали в собі тоді стан особистої зради своєї національної країни. Знаю це зі своєї напруженої політичної і просвітницької роботи в масах неповерненців. Знаю також, що багато з цієї категорії людей, особливо московитів, на жаль, не відчували своєї власної вини і вини своєї нації за злодіяння, вчинені проти українства за доби жорстокого окупаційного московського режиму, хоча були носіями, "робочим тілом" того зла. А тому не несли в собі відчуття потреби покаяння. Значна маса такої людності виказувала озлобленість від того, що розвалюється їхня "могучая" імперія і, де-факто, було очевидним, що ця маса сприймає втрату можливості й далі безкарно нищити все українське в Україні як "лішєніє іх прав чєлавєка".

Хоча були й інші: такі, що мали в собі і розуміння, і покаяння, а тому повертали на землі своїх батьківщин.

Значна частина маси неповерненців являє собою тепер п'яту колону імперської Москви в Україні.

Такий стан речей обумовлений однією суттєвою причиною. Її виразно сформулював радянський генерал – великий син чеченського народу, його справжній і правдивий Президент Джохар Дудаєв (а не московська маріонетка), цитую:

"Росія хвора русизмом, хочемо ми того чи ні. Хвороба надзвичайно небезпечна для всього світу. Ось вже триста років людство відчуває на собі пресинг цієї хвороби.

Якщо у світі є терористична держава і в цілому народ, то це Росія і російський народ. Чеченці виживуть! Жодних сумнівів з цього приводу у мене немає. Ми за триста років звикли жити з Росією саме в такому режимі – безжальному, жорстокому, спрямованому на повне фізичне знищення в непримиренній антагоністичній боротьбі. Росіяни захворіли на русизм – цю вироджену ідеологію, більш страшну, ніж фашизм, нацизм, расизм. Русизм проявляється у всьому" (цитовано за журналом "Воля і Батьківщина" № 3–4, 2010 р.). У свідомості не отруєних московською блекотою українців наведене формулювання утверджене трьохсотрічною історією стосунків України з Московією.

Уже похідною від наведеної вище є та причина, що нинішня Московія, хоч і визнала Самостійну Українську Державу де-юре, не хоче її визнавати – не згодна з таким станом речей – де-факто. Правдиве і справедливе визнання Самостійної Української Держави Московією має, окрім інших правових аспектів, включати де-юре і реалізоване де-факто, а саме:

покаяння за історичну спробу через "кров і залізо", лінгвоцид, депортації, тюремно-концтабірний та голодоморний геноцид зруйнувати українську націю, асимілювати її та самій посісти на її землях;

звернення до московитів та помосковлених представників неукраїнського походження, напханих в Україну за доби московської окупації її, а також їхніх нащадків, що разом витворили п'яту колону Москви з жагою відновлення великої імперії, із закликом репатрійоватися з України на власні національні землі (в'ялий, без посилання на необхідне покаяння, заклик з Москви був, але радше – фіктивний, бо услід за ним не було дії, див. наступні підпункти);

засудження офіційною владою Москови злочинних дій проімперської колони в Україні, спрямованих на підрив або гальмування відроджувальних процесів українства після тривалого його вбивства за доби окупації;

відмова Москові від будь-яких актів підтримки проімперських настроїв і дій проімперської колони в Україні;

засудження домагань будь-яких преференцій для московитської нацменшини в Україні в мовній політиці, замість рівноправних умов для всіх нацменшин в мовному питанні, як то й передбачено міжнародною "Конвенцією про забезпечення прав осіб, які належать до національних меншин" від 21.10.94 р., підписаною в Москві і ратифікованою всіма країнами-підписантами (Московією і Україною також!);

узаконення процедури будь-яких переговорів на будь-яких рівнях між представниками різних країн пострадянського простору (між країнами – колишніми республіками СРСР) державними мовами учасників; так звана незручність такого підходу до справи не може йти в порівняння з благотворним ефектом впливу на пришвидшення утвердження національних державних мов в народних масах та усунення манкуртизму національно малосвідомих громадян усіх цих країн.

НАРОДНЕ МИСТЕЦТВО

НА МАЙСТЕР-КЛАСІ ІЗ ПИСАНКАРСТВА

Активісти Київської міської організації Конгресу Українських Націоналістів взяли участь у майстер-класі із писанкарства, який відбувся 17 березня у галереї "Світлиця" у Києві.

Розписувати прадавніми сакральними українськими символами яйця, перетворюючи їх на витвори мистецтва, вчила всіх охочих майстриня, директор Фонду сприяння, збереження та розвитку української традиційної культури "Мальва" Ольга Сахно. Вона пояснила, що розписування писанок – це справжнє священнодійство, яке зв'язує людину із Всесвітом.

Заступник голови Київської МО КУНу Ірина Соколовська, яка разом із іншими конгресівцями вчилась розписувати писанки, поділилася своїми враженнями від майстер-класу: "Такі заняття дуже важливі, адже вони відроджують стародавні традиції українського народу, які, за оцінками науковців, побутували на наших теренах вже за епохи неоліту. Молоде покоління українців через навчання таких традиційних технік, як писанкарство, повертається до свого національного коріння, виходить на зв'язок зі своїми пращурами. Як кажуть українці: "Де є коріння – там виросте гілля".

Майстер-класи із писанкарства триватимуть у галереї "Світлиця" (м. Київ, вул. Лаврська, 21, тел. 098-228-77-63) до самого Великодня.

Прес-служба КУНу

СКАРБИ НАРОДУ

"ГЕНІЇ НАРОДЖУЮТЬСЯ РАЗ В СТОЛІТТЯ..."

19 березня свій день народження відзначала Ліна Костенко. Публічних і велелюдних святкувань не було – їх не любить неповторна Ліна Василівна, як, до речі, і високих слів про свою поезію, прозу, життя. Свобода – найвища цінність! Це ж треба так прожити життя, щоб жодного разу не поступитися ідеалами і врешті з повним правом сказати: "Я не люблю нещасних. Я – щаслива. Моя свобода завжди при мені".

Ми також відзначаємо день народження видатної поетеси – читанням її поезій. Приєднуйтеся!

Ліна КОСТЕНКО

КРИЛА

А й правда, крилатим ґрунту не треба.
Землі немає, то буде небо.

Немає поля, то буде воля.
Немає пари, то будуть хмари.

В цьому, напевно, правда пташина...
А як же людина? А що ж людина?

Живе на землі. Сама не літає.
А крила має. А крила має!

Вони, ті крила, не з пуху-пір'я,
А з правди, чесноти і довір'я.

У кого – з вірності у коханні.
У кого – з вічного поривання.

У кого – з щирості до роботи.
У кого – з щедрості на турботи.

У кого – з пісні, або з надії,
Або з поезії, або з мрії.

Людина нібито не літає...
А крила має. А крила має!

ДОЛЯ

Наснився мені чудернацький базар:
під небом у чистому полі,
для різних людей,
для щедрих і скнар,
продавалися різні Долі.

Одні були царівен не гірш,
а другі – як бідні Міньйони.
Хто купляв собі Долю за гріш.
А хто – і за мільйони.

Дехто щастям своїм платив.
Дехто платив сумлінням.
Дехто – золотом золотим.
А дехто – вельми сумнівним.

Долі-ворожки, тасуючи дні,
до покупців горнулись.
Долі самі набивались мені.
І тільки одна відвернулась.

Я глянула їй в обличчя ясне,
душею покликала очі…
– Ти, все одно, не візьмеш мене, –
Сказала вона неохоче.

– А може візьму?
– Ти собі затям, –
сказала вона суворо, –
за мене треба платити життям.
А я принесу тобі горе.

– То хто ж ти така?
Як твоє ім'я?
Чи варта такої плати?
– Поезія – рідна сестра моя.
А правда людська – наша мати.

І я її прийняла, як закон.
І диво велике сталось:
минула ніч. І скінчився сон.
А Доля мені зосталась.

Я вибрала Долю собі сама.
І що зі мною не станеться, –
у мене жодних претензій нема
до Долі – моєї обраниці.

* * *

Є вірші – квіти.
Вірші – дуби.
Є іграшки – вірші.
Є рани.
Є повелителі і раби.
І вірші є –

каторжани.

Крізь мури в'язниць,
по тернах лихоліть –

ідуть, ідуть по етапу століть…

ІМА СУМАК

Було на світі плем'я – інки.
Було на світі – і нема.
Одних приставили до стінки,
а інших вбили крадькома.
Кого улещено дарами,
кого утоплено в крові.
І тільки храми, древні храми
стоять по груди в кропиві.
І тільки вітер, вітер, вітер...
І тільки сонце, сонце, сон...
над нерозгаданістю літер
на скелі дикій, як бізон.
І місто, вгвинчене в могили,
гібрид валторни і кота,
напнеться нервами тугими
на звук священного щита.
Удар. І ще раз. Бевхне глухо
в кубло чужинців і заброд.
Асфальтами залите вухо
не знає імені: Народ.
Нащадки вбивць і товстосуми,
священних рік повзучий пляж...
Ти де взялася, Іма Сумак?!
В оцей блюзнірський камуфляж
як проросли твої молитви,
той клекіт древнього жерця?
Чи плем'я, знищене для битви,
помстилось голосом співця? –
Щоб він сопрано, меццо, басом
усіх немислимих октав
ячав, метався диким барсом
і нот ні в кого не питав!
Йому під силу велич опер,
врочистий гімн чужих молитв.
А він, могутній, чинить опір,
співає те, що кров велить!
Співає гімни смертна жінка.
А в ній – чи знає і сама? –
безсмертно тужить плем'я – інки.
Те плем'я, котрого нема.

КОБЗАРЮ

Знаєш, нелегка епоха
оцей двадцятий невгомонний вік.
Завихрень – безліч.
Тиші – анітрохи.
А струсам різним утрачаєш лік.
Звичайні норми починають старіти,
тривожний пошук зводиться в закон,
коли стоїть історія на старті
перед ривком в космічний стадіон.
Вона грудьми на фініші розірве
Чумацький Шлях, мов стрічку золоту.
І, невагома, у блакитній прірві
відчує враз вагому самоту.
І позивні прокотяться луною
крізь далі неосяжно голубі...
А як же ми,
співці краси земної?
Чи голоси у нас не заслабі?
Чи не потонуть у вітрах простору?
Чи сприймуть велич нової краси?..
Тарас гранітний дивиться суворо:
– А ви гартуйте ваші голоси!
Не пустослів'ям,
пишним та барвистим,
не скаргами,
не белькотом надій,
не криком,
не переспівом на місці,
а заспівом в дорозі нелегкій.
Бо пам'ятайте, що на цій планеті,
відколи сотворив її пан Бог,
ще не було епохи для поетів,
але були поети для епох!

ЛЕЙТМОТИВ ЩАСТЯ

Мені страшно признатися: я щаслива.
Минають роки, а ти мені люб.
Шаліє любові тропічна злива –
землі і неба шалений шлюб.
Вколисана в ніч, тобою омита,
хитає мене серед білого дня.
Ковшами самотності сплачене мито
за всі незнання і за всі навмання.
Нещасть моїх золоті обжинки.
Душа моя, аж тепер сп'янись.
Ох, я не Фауст. Я тільки жінка.
Я не скажу: "Хвилино, спинись!"
Хвилино, будь!
Лише не хвилиною,
а цілим життям – хвилюй і тривож!
Аж поки мене понесуть із калиною
туди… ну звідки… Тоді вже що ж…

МАТИ

Вона була красуня з Катеринівки.
Було у неї п'ятеро вже вас.
Купляла вам гостинчика за гривеник,
топила піч і поралась гаразд.
Ходила в церкву, звісно, як годиться.
Гладущики сушила на тину.
Така була хороша молодиця
І мала мрію гарну і чудну.
У ті часи, страшні, аж волохаті,
коли в степах там хто не воював, –
от їй хотілось, щоб у неї в хаті
на стелі небо хтось намалював.
Вона не чула зроду про Растреллі.
Вона ходила в степ на буряки.
А от якби не сволок, а на стелі –
щоб тільки небо, небо і зірки.
Уранці глянеш –
хочеться літати.
Вночі заснеш у мужа на плечі.
Де б маляра такого напитати?
Навколо ж орачі та сіячі.
Уважився ту мрію дивовижну,
приходив небо малювать шуряк.
Вона сказала:
– Перестань, бо вижену.
– У тебе, – каже, – небо, як сіряк.
Якийсь художник у роки голодні
зробити небо взявся за харчі.
Були у нього пензлі богоугодні,
став на ослін, одсунув рогачі.
У нього й хмари вигинались зміями,
уже почав і сонце пломінке.
Вона сказала: – Ні, ви не зумієте.
Злізайте, – каже. – Небо не таке.
Вона тим небом у тій хаті марила!
Вона така була ще молода!
Та якось так – то не знайшлося маляра.
Все якось так – то горе, то біда.
І вицвітали писані тарелі,
і плакав батько, і плили роки, –
коли над нею не було вже стелі,
а тільки небо, небо і зірки...

* * *

Моя любове! Я перед тобою.
Бери мене в свої блаженні сни.
Лиш не зроби слухняною рабою,
не ошукай і крил не обітни!
Не допусти, щоб світ зійшовся клином,
і не присни, для чого я живу.
Даруй мені над шляхом тополиним
важкого сонця древню булаву.
Не дай мені заплутатись в дрібницях,
не розміняй на спотички доріг,
бо кості перевернуться в гробницях
гірких і гордих прадідів моїх.
І в них було кохання, як у мене,
і від любові тьмарився їм світ.
І їх жінки хапали за стремена,
та що поробиш,– тільки до воріт.
А там, а там... Жорстокий клекіт бою
і дзвін мечів до третьої весни...
Моя любове! Я перед тобою.
Бери мене в свої блаженні сни.

* * *

Не говори печальними очима
те, що не можуть вимовить слова.
Так виникає ніжність самочинна.
Так виникає тиша грозова.

Чи ти мій сон, чи ти моя уява,
чи просто чорна магія чола...
Яка між нами райдуга стояла!
Яка між нами прірва пролягла!

* * *

Спини мене отямся і отям
така любов буває раз в ніколи
вона ж промчить над зламаним життям
за нею ж будуть бігти видноколи
вона ж порве нам спокій до струни
вона ж слова поспалює вустами
спини мене спини і схамени
ще поки можу думати востаннє
ще поки можу але вже не можу
настала черга й на мою зорю
чи біля тебе душу відморожу
чи біля тебе полум'ям згорю

* * *

Отак пройду крізь твій великий подив,
не зачеплюсь об лагідні слова.
Ти Вельзевул. По душу теж приходив.
А я не віддала її – й жива.
У тебе з вуст пашіло біле полум'я.
Аби ж то й окошилося на тім.
Ти був високий, наче сонце полудня,
І сумнівам скорочувалась тінь.
Таким лишись. А я піду у зливи,
Молитись пням… Такі тотальні пні…
Я не люблю нещасних. Я щаслива.
Моя свобода завжди при мені.

* * *

Не треба думати мізерно...
Безсмертя є ще де-не-де...
Хтось перевіяний, як зерно,
У ґрунт поезії впаде.

Митцю не треба нагород,
Його судьба нагородила,
Коли в людини є народ,
Тоді вона уже людина.

СКІФСЬКА БАБА

Ти, скіфська баба, кам'яна незграба,
стоїш в степах… Курай і бугила…
Яка ж ти баба, ну яка ж ти баба?!
За сто віків дитя не привела!
Були б у нього кремінь-ноженята,
ото вже б гупотіло по ланах!
Чого смієшся? Космос нежонатий,
а ти стоїш одна у полинах.
Невже ж таки ніхто не женихався?
А висить же в музеях твій портрет.
Тобі козацький череп усміхався,
Та це – минуле. Ти дивись вперед.
Ти звикла – коні, гаківниці, стріли,
Зрадецькі хани з профілем шулік…
Ти це забудь. Усе це застаріле.
Поглянь навколо. Це – двадцятий вік.
А ти стоїш. Звітріли коси й руки.
Скришились плечі, – може, скажеш, ні?
Були б у тебе кам'яні онуки.
Ти розумієш, бабо? Кам'яні!
Ото – літак, а не якась дараба.
Це все – прогрес. А ти стара як світ…

…Сміється баба, клята скіфська баба,
сміється, ухопившись за живіт.

* * *

Ти дивишся. А я вже – як на трапі.
І слів нема. І туга через край.
Життя іде по "Гаусівській шляпі":
отак-от – "здрастуй", а отак – "прощай".

Прощай, прощай, чужа мені людино!
Ще не булоріднішого, як ти.
О це і є той випадок єдиний,
Коли найбільша мужність – утекти.

* * *

Яка різниця – хто куди пішов?
Хто що сказав, і рима вже готова.
Поезія – це свято, як любов.
О, то не є розмовка побутова!

І то не є дзвінкий асортимент
метафор, слів, – на користь чи в догоду.
А що, не знаю. Я лиш інструмент,
в якому плачуть сни мого народу.

СПОМИН

КВІТИ НА ПІВНОЧІ

Скороспіле слідство і вирок радянського суду: 10 або 15 років ув'язнення і ще 5 років позбавлення громадянських прав. Звинувачення за традиційною статтею 54 "Измена Родине".

За термінологією кремлівських пропагандистів, патріотів називали "пособниками украинских буржуазных националистов". Про пекельне табірне життя написано немало спогадів. Часто страшних. Та особлива сторінка – гірка доля західноукраїнських жінок та дівчат, засуджених за участь в ОУН та УПА, чи сприяння національно-визвольному рухові.

Про одну з них – ця розповідь.

* * *

Курсік (Левковська) Ніна Василівна, до якої я завітав на Різдвяні свята, лежала у ліжку. В кімнаті бігав, весело граючись, маленький хлопчик.

– Це не онук, – відповіла на моє мовчазне запитання Ніна Василівна – це правнучок, Віктор. А я прихворіла днями, піднявся тиск.

У людей похилого віку не питають, як здоров'я; вони самі розказують про свої болячки-недуги.

– Я з 1925 року народження, – продовжує стиха бабуся. – Чимало прожитого за моїми плечима…

– Кажуть люди, – почав я здалеку, – що ви були репресовані сталінським режимом.

– Яке там репресована! – махнула рукою. – Засуджена!..

– За що і коли? – підкидав я запитання, мов дрова у вогонь.

– Заарештували мене 26 січня 1945 року. Тоді велику облаву вчинили у Сирниках. Похапали понад 30 хлопців і дівчат. Був юнак, поштар. Спочатку взяли його. Він і "посипав" всіх, думав, що його випустять і так їм догоджав, що "стукав" на всіх, кого знав.

Спершу потримали в Луцьку, у в'язниці вокзалу. Там били так, що не могла витримати. Підписувала всі папери, які мені підсовували слідчі. Шмагали гумовою нагайкою, з вплетеним, мабуть, металевим тросом. Клали на підлогу і били. Діставалось і по обличчю. Боялася, щоб хоч носа не зламали і зуби не вибили. Я ж була молода, двадцять років усього.

Обірвали кати-окупанти долю української дівчини. Понівечили не тільки тіло, а й долю.

– В камері сиджу і плачу гіркими сльозами, – продовжує жінка. – Що ж я поганого зробила, за що мене б'ють і мучать, – думала в темній, холодній камері. – Я ж нічого антизаконного, протиправного не зробила. Збирала одяг, як тепер кажуть, "гуманітарку", харчі і передавала повстанцям. Ми їх навіть не бачили. Передавали один одному. Такі були закони конспірації.

Коли перевели в м. Рівне, вже не катували. Напилися крові. Та й я все підписала, аби не бачити ту нагайку. Чотири місяці під слідством завершилися судом. Швидко він відбувся, за закритими дверима. Статтю 54-1А,Є ст. 54-11 Кримінального Кодексу пришили, а це – 10 років таборів посиленого режиму і п'ять років позбавлення громадянських прав.

Як оголосили вирок, аж у голові запаморочилось… Я така молода, а якою стану через 10 років? Я ж заміж збиралася…

Перевезли нас спочатку у м. Харків. Там сиділи лише чотири дні, а потімназбиравши таких, як я, заштовхали у товарняк, закрили, як худобу, і повезли світ за очі. У вагоні ні нар, ні соломи. День везуть, другий везуть. Лічимо дні, ночі. Гірше, коли заженуть у тупик і стоїмо по півдня. Через тиждень зупинився наш потяг.

Чмихнув паровоз, грюкнули засуви, відчинили двері навстіж.

– Вылази по одному, бандитская сволочь! – заволав мордатий конвоїр.

Окрім щоденних принижень і виснажливої праці, молодим українкам-невільницям у сталінських таборах найважче було боронити дівочу честь, особливо у протистоянні з начальством та злодіями "в законі".

Страждання, зухвальство конвоїрів підстерігали бранок на кожному кроці. Невідомо хто з радянських теоретиків і табірних психопатів (психологів) розробив методику ламання волі, почуття власної гідності, будь-якого спротиву. Одне слово, перетворення людини в "гвинтика", в "лагерную пыль".

Ось як згадує про звірства сталінських "победітєлєй" Ніна Григораш із Івано-Франківщини, якій також довелося пройти через страшне пекло "освободітєлєй".

– Після довгої виснажливої дороги в товарняку нас вивантажили в Катласі Архангельської області і завели в якусь військову частину. П'яні офіцери скомандували нам роздягнутись, як мати народила. Молоденьким солдатам наказали голити невільницям лобки, зокрема й жінкам, які годилися їм у матері. Боже, яке це гнітюче видовище! – згадує пані Ніна. – Безсоромні командири стояли на порозі й реготали, як навіжені. Насміявшись досхочу, нас загнали у баню, під так званий, "контрастний" душ.

Далі знову продовжує Ніна Курсік:

– Я перестала зважати на матюки, грубощі. В один згусток знуртувала свою волю і сили, щоб вижити. Вижити на краю світу. Бо завезли мене аж на Далеку Північ, на Печору.

Був травень. Квітучий на Україні. А тут… Важко звикала. Спершу не могла заснути. Ночі немає. Потрапили в концтабір, де мешкало, точніше мучилося, близько двох тисяч ув'язнених. Табір розташувався за 70 км від Воркути. В кожному бараці по 100 жінок.

– Що робили в таборі?

– Він нагадував закриту швейну фабрику. Шили ми для військових білизну, форму. Не раз думала: це ж я шию для тих окупантів, що хапатимуть наших дівчат, хлопців і садитимуть у тюрми. Виконували норми, план, то й отримували

повну пайку: хліб, цукор, навіть масло. Не виконала – урізали пайок. Режим суворий. Підйом о 6-й годині ранку. Шикування, перекличка, робота. Один день лише вихідний, щоб попрати, щось підшити. Збиратись у гурт не давали. Тоді ми організували художню самодіяльність.

Найважче доводилося зимою. Мороз – 40 градусів. Дадуть валянки, шапки, куфайки. Ходимо, мов пінгвіни, на фоні снігу. А перед очима – Україна: спів пташок і дзюрчання коників у лузі.

Нас попередили, щоб не ходили наодинці, навіть до вбиральні, бо можуть зловити і ґвалтувати. Жахливе табірне життя у бараку.

Через два роки перевезли у Мордовські табори. Страшне місце це. Сім тисяч жінок – "бабье царство". І молоді, і старі, і здорові, і немічні. Були такі, що й на колясках ледь пересувалися. Розповідали, що скільки живуть, то все в таборі, ще від громадянської війни поневіряються по них. У таборі утримували чоловіків. Вони працювали на лісоповалі, розчищали дороги від снігу, заготовляли дрова.

Кого там тільки не було. Польки, литовки, чешки, але найбільше – українок. Повний інтернаціонал. Дивилася я на старих, покалічених жінок, сивих, безпомічних, нещасних, і думала: "Вони сидять, мучаться по тій самій статті, що і я. Які ж вони політикани, "ізменнікі Родіни"? В Мордовському таборі перебували і дві сестри Степана Бандери.

– Чи спілкувалися з ними ?

– Ні, їх утримували в іншому бараці, для особливо небезпечних. І вони нікому не нав'язувалися, трималися осторонь, обережно. Адже кругом обзивали: "суки" продажні.

Працювала я там до 9 грудня 1954 року по 16 годин. Дуже хотіла додому. Якось нам оголосили, що трудодень будуть зараховувати за 2-3 дні. Тому у мене з'явилися "зачоти". Але згодом "льготу" відмінили.

Та випустили мене лише з табору, а не на волю. І хоч помер у 1953 році "вождь всех врємьон і народов", М. Хрущов розвінчав культ особи Сталіна, проте нас, політичних українців, боялася всяка влада. З табору мене перевезли 1954 року в Красноярський край. Не дозволяли виїхати на Україну. Жила в поселенні Солнечному Долгомостовського району. Там розгорнули будівництво бараків для робітників, які працювали у лісі. Точили з дерев живицю, а ми, жінки, носили та зливали у бочки.

Дев'ять років спливало на каторзі. Вийшла заміж. Свекор, виявився моїм земляком – з Рівного. Також засуджений за тією ж статтею. До нього у заслання приїхали сини. Один з них – Григорій став моїм чоловіком. Там народились діти – Василь і Наталя.

За Україною, за рідною домівкою сумувала завжди. За садками, квітами… Зібралися і поїхали додому, в село Сирники. Радість зустрічей була. Та коли прийшли в сільраду реєструватись, то в приписці нам категорично відмовили, бо занесені в "чорні списки" КГБ. А тоді було: не маєш прописки, отже ти, як тепер кажуть, "бомж". Без неї не брали на роботу. А не працюєш, значить – "тунєядець". Стаття, і можеш знову сісти за грати. Совєти так обставляли свою жертву, що дихнути не можна. Поїхали в Рівненську область, до родичів чоловіка. І там те ж саме. Тоді завербувалися у Миколаївську область, в колгосп. Жили на квартирі. Я працювала дояркою, а Гриша на будівництві.

Повернулася у Сирники у 80-х роках. У селі Рокині, де був дитсадок, купили хатину та ділянку, збудували свою хату. Неподалік від неї загинув мій син Василь від власноруч зробленої гранати.

Похилій жінці Ніні Володимирівні Господь дав сили і здоров'я. У 82 роки вона енергійно порає по господарству. Ходить за 5 кілометрів до церкви, бо то Київського патріархату. Хоч поруч з хатою є новозбудована – Петра і Павла.

– То не наша, – махнула рукою. – Московська.

Це – тонка тема.

Та коли колядники з тієї церкви прийшли до неї і заспівали дві колядки, вона витягла гаманця і дала міхоноші декілька гривень.

– Яка пенсія у Вас? – запитую.

– Невелика, 546 гривень (на 2008 р. – *прим. авт.*).

– Чи доплачують щось за роки в концтаборах?

– Раніше щось заплатили два рази тими купонами. І все. В 1994 році видали посвідчення, як реабілітований, згідно із Законом "Про реабілітацію політично репресованих на Україні" за підписом чиновника Луцької райради.

– Справедливо було б, щоб Росія виплатила нам, політичним в'язням, компенсацію за роки підневільної праці в концтаборах. Так, як німці платять євреям.

Тоді б не їхали наші діти, як моя Наталка, до Італії. Шість років працює там.

Такі парадокси життя. Півстоліття тому москалі насильно вивозили наших дівчат на рабську працю на Північ, а тепер їх доньки, молоді жінки самі добровільно, всілякими правдами і неправдами виїжджають в Італію, Грецію, Португалію… на заробітки.

– Не за таку незалежність України ми боролися, – підсумовує Ніна Володимирівна. – Одна надія на Юлю. Чогось мені віриться, що вона зможе витягнути Батьківщину з провалля…

Так гадала вона у 2008 році.

Олександр СЕРЕДЮК,
директор Музею історії сільського господарства Волині-скансен

РЕПЛІКА

Не 400-ліття "ДОМА РОМАНОВИХ", а 251-річчя "HAUSE GOLSCHTAIN-GOTTORP"-ів...

Сергій КОВАЛЬ

Нудить вже незбочених українців від нахабних витівок гундяєво-кагебіської агентури. То вона на берегах Дніпра закликає колінкувати перед бігбордними "іконами" закатованих більшовицькими бандами на берегах Ісеті членами родини Миколи ІІ. "Прости нас, Государь!"...

То розпочинає ритуальні підтанцьовки з приводу "400-летия дома Романовых"...

Покаяння за скоєні злочини, ювілейні урочистості – не заборонені...

Але до чого тут Україна? Серед натхненників, організаторів, виконавців єкатеринбурзького морду українці не значаться. Тож вертайте домів, лийте там крокодилячі сльози. Та спочатку приберіть з центрального цвинтаря (майдану?) своєї столиці муляж замовника цієї та мільйонів інших масакр. Може, тоді людство хоча б частково повірить у щирість розкаяння вашого...

Що ж до барабанного "400-ліття", – не ганьбіться, не розраховуйте на необізнаність обивателя. "Дім Романових", не дотягнувши й до 150-річчя існування, згас у 1762 році зі смертю останньої з роду Єлизавети І. Відтоді до лютого 1917 року під псевдо "Романови" Московією правив рід німецьких князьків Гольштайн – Готторпів. Інформація – не вельми секретна, її можна відшукати і в енциклопедичному виданні "УСЕ", К., Тека, 2006 (стор. 1077).

ВСЕКРИМСЬКИЙ КОНКУРС

"ЗМАГАЙМОСЬ ЗА НОВЕ ЖИТТЯ!"

Відбувся завершальний етап IX Всекримського конкурсу учнівської та студентської творчості "Змагаймось за нове життя!", присвячений Лесі Українці

3 березня 2013 року поїздкою переможців до Ялтинського музею Лесі Українки та декламуванням поезій біля фортепіано, до якого торкалася рука геніальної поетеси, завершився IX Всекримський конкурс учнівської та студентської творчості "Змагаймось за нове життя!", присвячений Лесі Українці. Конкурс започаткувала відома громадська діячка та меценат п. Марія Фішер-Слиж (Торонто, Канада) у 2004 році. Конкурсантів вітала берегиня Лесиної спадщини в Криму, доктор філологічних наук, член Національної спілки письменників України, багаторічний директор Музею Лесі Українки у Ялті – Світлана Кочерга.

Організатори цьогорічного заходу – Кримська філія інституту інноваційних технологій і змісту освіти МОНМС України, Міністерство освіти, науки, молоді та спорту АРК, Всекримське товариство зв'язків з українцями за межами України (Товариство "Україна – Світ"), кафедра української філології та українознавства ТНУ ім. В.І. Вернадського, Ялтинський музей Лесі Українки, ЗОШ № 29 м.Сімферополя. Конкурс відбувся за підтримки Постійного Представника Президента України в АРК, державних та громадських організацій.

Більш як тисяча конкурсантів із понад 150 навчальних закладів АР Крим змагалися в шести номінаціях: "декламація", "інсценізація", "твір", "науково-пошукова робота", "малюнок" та "аудіовізуальний твір". Здобутки учасників оцінювали 52 члени конкурсних комісій. Серед них – доктори і кандидати наук, академік КАН, викладачі вузів, учителі-методисти, письменники, представники державних та громадських організацій Сімферополя та Києва.

Перед початком свята-конкурсу всі охочі могли переглянути малюнки учасників, а також аудіовізуальні твори переможців змагання.

Фінальна частина IX Всекримського конкурсу учнівської та студентської творчості "Змагаймось за нове життя!", присвяченого 142-й річниці з дня народження Лесі Українки, розпочалася 2 березня 2013 року в актовій залі Таврійського національного університету ім.В.І.Вернадського закличним співом веснянок у виконанні лауреата республіканських, всеукраїнських та міжнародних конкурсів фольклорного ансамблю "Радониця" (художній керівник Олена Полетнєва). Звучання скрипки, літературно-музична композиція, фрагменти фільму про відкриття першого етапу конкурсу в номінації "малюнок" (школа № 29 м. Сімферополь), розмаїття красунь-дівчат у вишиванках створили справжній феєрверк єднання дітей різних національностей.

"Леся Українка, подолавши тяжкий шлях, піднялася "на гору круту крем'яную", сягнула вершини людського духу", – сказав у вітальному слові декан факультету української філології та українознавства ТНУ ім. Вернадського професор Ю.Прадід. Він звернувся до присутніх Лесиними словами: "Берімось краще до роботи, змагаймось за нове життя!"

А перший заступник Постійного Представника Президента України в АР Крим М.Дегтярьов зазначив, що проведення конкурсу "Змагаймось за нове життя!" сприяє відновленню засад патріотичного виховання нашої молоді, інтелектуального зростання нового покоління українців.

На святі були нагороди та вітання від голови Товариства "Україна – Світ" Івана Драча. Їх виголосив головний спонсор конкурсу, перший заступник голови Кримського відділення Товариства "Україна – Світ" Василь Стефанюк.

"Кілька місяців поспіль конкурс спонукав школярів та студентську молодь у багатьох містах і селах Криму, а також України (на конкурс надіслали свої роботи студенти Луганського національного університету імені Тараса Шевченка, школярка з міста Суми, а також приїхали учениці Харківської спеціалізованої школи І-ІІІ ступенів № 93) перечитати й осмислити творчість геніальної української письменниці, по-своєму передати захоплення майстерністю витонченого полум'яного слова Лесі Українки, – сказала директор Кримської філії інституту інноваційних технологій і змісту освіти МОНМС України Є.Бикова. Вона передала щирі вітання та подяки організаторам конкурсу від директора Інституту інноваційних технологій і змісту освіти МОНМС України Олександра Удода.

Рекордна кількість учасників в номінації "декламація" та "інсценізації" – 413 конкурсантів, що випробовували свої сили одночасно в одинадцяти вікових категоріях, засвідчила про зростання популярності щорічного заходу!

Натхненні Лесиним словом, котре "має те, що не вмирає", юні письменники і поети, дослідники і пошуковці – переможці в номінаціях "науково-пошукова робота" та "твір", "поезія" у своїх роботах засвідчили високий рівень розуміння унікальності ролі Лесі Українки у формуванні еліти нашого народу.

Своє вміння в образному відтворенні рядків із поезій письменниці Лесі Українки продемонстрували юні художники в номінації "малюнок".

Другий рік проводиться змагання ще за однією номінацією – "аудіовізуальний твір". Її учасники довели, що не згасає зацікавленість творчістю та перебуванням Лесі Українки саме на кримській землі, шириться любов до українського слова, до найцінніших наших святинь.

"Усвідомлюючи важливість розвитку дитячої творчості, створення системи виявлення талановитих та обдарованих дітей, підтримки їх творчих, інтелектуальних досягнень та звертаючи увагу на заохочення кримських школярів та студентів різних національностей до вивчення української мови, ми вже дев'ять років поспіль проводимо конкурс "Змагаймось за нове життя!", присвячений Лесі Українці. Конкурс став наймасовішим і, впевнена, найпопулярнішим творчим заходом, у якому може реалізувати себе кожен, хто бажає. Віримо, що здобутий величезний досвід організації та проведення змагання стане цікавим і для інших регіонів України, – сказала голова оргкомітету, заслужений вчитель України Тетяна Захарова.

Переможці отримали дипломи, книги, заохочувальні призи та подарунки.

Організатори подякували генеральним спонсорам: директорові підприємства "Світ" – Василю Стефанику; голові громадської організації "Фронт змін" – Олексію Бурбаку; директору державного підприємства "Видавництво і друкарня "Таврида" Андрію Литвакову.

Особливу подяку висловлено людям, які щороку долучаються до організації і проведення цього конкурсу. Справжнім подвижником патріотичного виховання та утвердження національної ідеї на півострові є голова Кримської організації КУНу Василь Овчарук, тож саме йому щиро вдячні й організатори, й учасники Лесиного конкурсу.

Оргкомітет Конкурсу

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

НЕПРАВИЛЬНО	ПРАВИЛЬНО
Ця справа простіше простого…	Це дуже просто…
Суть життя…	Сенс життя…
Терпіння лопнуло…	Терпець урвався…
Умобачення…	Умогляд, погляд, думки…
Погляд у неї був якийсь віддалений…	Погляд у неї був якийсь відсутній (відчужений, байдужий)…
У документі відсутні строки виконання…	У документі не зазначено строків виконання…
Їстивні гриби…	Їстівні гриби…
Народний фольклор...	Фольклор (народна творчість)...
Не відігравали ніякого значення…	Не мали жодного значення…
Відректися від престолу…	Зректися престолу…
Загубити надію…	Утратити надію…
Накопичувати злобу…	Плекати злість…
Оголосити факти…	Оприлюднити факти…
Захоплюючі події…	Захопливі події…
Многообіцяючий результат…	Багатонадійний результат…
Багато необоснованих висновків…	Багато необгрунтованих висновків…
Пишущий ці рядки…	Автор цих рядків…
Тверезомислячі люди…	Люди з тверезим розумом…
Без затій…	Просто (без хитрощів)…
В акурат…	Саме, якраз…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **"Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання", "Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів", "Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв"** можна замовити тел. 044-353-19-77, моб. 050-385-91-86, e-mail: voloschak@yandex.ru

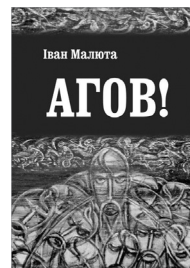

НОВІ ВИДАННЯ

КНИГА, ЯК ПОКЛИК СУМЛІННЯ

Свого часу читачі схвально сприйняли публіцистично-документальні публікації у різних виданнях Івана Малюти, заслуженого журналіста Україна, деякі з них, зокрема есей "Контужений страхом" – про ламання особистості в слідчому ізоляторі КДБ, викликала дискусії.

І ось нарешті вийшла у світ книга-поклик І. Малюти "Агов!", написана переважно на основі архівних карних справ подвижників української визвольної боротьби. Зацікавить вона, як зазначено в анотації, "всіх, хто у пошуках особливого дефіциту, не означеного споживацьким показником, – патріотично виховних ідеалів, гідних для наслідування".

Видання здійснено за сприяння національно свідомих спонсорів, у тому числі, голови КУНу Степана Брацюня.

Книгу можна придбати насамперед у столичному видавництві імені Олени Теліги (вул. І.Мазепи, 6).

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9